

Loes den Hollander

Dossier Metselaer I

Aangetast

Uitgeverij Oorsprong

Als iemand je kind vermoordt is niets meer belangrijk, behalve hoe en wanneer je het de dader betaald gaat zetten. Wat er verder in de wereld nog misgaat, welke gruweldaden er nog gepleegd worden, welke crisis zich nog aandient, welke rampen zich nog voordoen, het interesseert je nauwelijks zolang je niet hebt afgerekend.

Al duurt het jaren, het blijft een hoofddoel, een reden om nog te willen bestaan. De schoft die het liefste wat je had van je afpakte, is voor jou.

Hij gaat eraan.

1

Matthias

Hij denkt: wie stuurt mij nu een kaart, ik ben helemaal niet jarig. Hij denkt ook: hoe lang ligt dit al op de mat en wie heeft het bezorgd?

Er zit geen postzegel en ook geen poststempel op de envelop. Typisch een verjaardagskaart voor een kind, met die afbeelding van het getal tien in glitters en het woord 'Gefeliciteerd!' in dik opgelegde rode letters. Maar er woont hier geen kind.

Matthias vouwt de kaart voorzichtig open.

De tekst raakt hem als een klap recht in zijn gezicht. Hij staat opeens niet meer stevig op zijn benen.

Hij telt de woorden. Hij telt altijd als hij in paniek dreigt te raken. Vaak tot vijftig, soms tot honderd. Zijn ogen proberen het getal dat in de zin wordt genoemd te vermijden. Sinds de dag waar dit bericht aan refereert, is het getal een vijand.

Tellen helpt niet, zijn ogen sluiten voor de inhoud heeft geen zin en het zal ook niet lukken om het bericht uit zijn geheugen te wissen.

Hij dwingt zichzelf opnieuw te lezen wat aan de binnenkant van de kaart staat.

Het is 4 november, proficiat met je tienjarig jubileum van de dans ontspringen. Je bent zeker trots op jezelf?

Dit kan niet waar zijn, hier moet sprake zijn van een misverstand. Zoiets zou hij kunnen dromen.

Maar hij droomt niet. Hij is wakker, hij staat in de gang en er is iets gaande waar hij het acuut benauwd van krijgt.

Iemand raakt hem aan, hij hapt naar lucht.

‘Positief!’ De stem van Frederique juicht. Ze slaat haar armen om zijn hals. ‘We zijn zwanger!’ Ze kust hem.

Het lukt hem om enthousiast te reageren. Gelukkig stelt zijn vrouw geen vragen waar hij door in verlegenheid gebracht zou kunnen worden. Ze blijft hem kussen.

Het lukt hem de kaart onopvallend in de binnenzak van zijn colbert te laten glijden. Vandaag is het feest, heeft Frederique beslist. Ze gaan haar ouders bellen en het nieuws bekendmaken. Haar ouders mogen het al weten, en haar beste vriendin natuurlijk ook, maar verder vertellen ze het nog

aan niemand. Het is nog een familiegeheim en dat moet het even blijven. Matthias zou nu tegen haar kunnen zeggen dat geen enkel geheim gegarandeerd geheim blijft, maar het lijkt hem beter een dergelijke tekst achterwege te laten. Hij wil Frederiques enorme blijdschap niet verpesten. Ze mag niets te weten komen van die kaart en vooral niets over de waarheid van de boodschap die erop vermeld staat.

Niets. Nooit.

Ze krijgen een kind.

Als het maar niet op de vierde geboren wordt.

2

Gideon

Hij gaat het er vandaag niet over hebben en mocht Rifka erover beginnen, dan zegt hij gewoon dat hij geen behoefte heeft aan dit onderwerp van gesprek. Ze moet het maar met haar moeder bespreken of met hun dochter. Tamara weet er alles van, ze was destijds oud genoeg om te beseffen wat er gebeurde, ook al heeft ze nooit met hen over die dag willen praten. De therapeut met wie hij en Rifka bijna een jaar gesprekken voerden, adviseerde hulp op maat voor het kind in de vorm van een psychiater die gespecialiseerd was in het begeleiden van getraumatiseerde kinderen. Tamara bezocht daarna ook bijna een jaar haar eigen therapeut, maar ze sprak desondanks niet met haar ouders over de vierde november die hun leven op zwart zette. Ze wilde de naam van haar zusje geruime tijd niet meer uitspreken en ze zette de foto waar ze samen op stonden in een hoek van de vensterbank in haar slaapkamer, achter het gordijn. Rifka zei dat ze aan de manier waarop Tamara met het verlies omging kon merken dat ze niet hun

eigen kind was. Dat vond Gideon een verschrikkelijke opmerking.

Tien jaar, en soms lijkt het gisteren. Er was voor die dag veel bewolking, kans op regen en een zwakke zuidwestenwind voorspeld en Lieve vroeg 's morgens of hij haar naar school wilde brengen en later naar ballet. Ze was een beetje grieperig en zag ertegen op om na ballet ook nog dat hele eind naar huis te moeten fietsen. Ze kon terug wel meerijden met de moeder van haar beste vriendin.

Gideon vond dat ze zeurde, Rifka was van mening dat hij best voor een keertje toegeeflijk mocht zijn en Tamara zei dat haar zus zich aanstelde.

Het was geen gezellig ontbijt en hij wilde zo snel mogelijk weg, pakte zijn tas, stak zijn hand op en liep naar de deur. Op andere dagen kuste hij de drie vrouwen die belangrijk voor hem waren altijd als hij wegging, maar die morgen deed hij dat niet.

Tien jaar spijt, tien jaar wroeging.

Tien jaar koude oorlog en geen uitzicht op verbetering.

Rifka's ogen verraden een recente huilbui. Hij duikt in de koelkast en vraagt of er nog jus d'orange is.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Als je jus wilt, zul je zelf moeten persen.’

Er floepen twee geroosterde boterhammen uit het broodrooster.

‘Wil jij ze?’ vraagt Rifka. Ze wacht het antwoord niet af en legt ze op zijn bord. ‘Ik ben weg,’ meldt ze.

‘Waar ga je naartoe?’ Gideon denkt snel na. Dinsdag is haar vrije dag en volgens hem heeft ze niets gezegd over een afspraak voor vandaag.

‘Weg. Jij werkt waarschijnlijk gewoon?’

‘Ja, ik werk vandaag. Niet gewoon, maar omdat het niet anders kan.’ Nu opletten, anders gaan ze toch met elkaar in gesprek over deze datum.

‘Tamara kookt vanavond.’

Gideon kijkt verrast op. ‘Dat is fijn. Ik lust wel weer eens een goede pastaschotel.’

Rifka veegt snel iets van haar wang. ‘Ze had het over een nieuw vleesrecept dat een paar uur moet sudderen, dus ik zou niet op pasta rekenen. Ik weet niet of ik thuis ben voor het eten.’

‘We zien het wel.’ Hij neemt een hap van het brood. Fout antwoord, hij weet het. Maar de goede antwoorden zijn weer eens spoorloos.

‘Volgens mij is ze verliefd. Heb jij daar iets van gemerkt?’

Hij spoelt het brood weg met een grote slok thee. 'Verliefd? Geen idee.'

'Heeft ze er niets over gezegd? Even snel na de koffiepauze, of zo?'

'Je weet dat we op ons werk alleen collega's zijn.'

Rifka pakt haar tas. 'Doe voorzichtig, vandaag,' zegt ze zacht.

'Jij ook,' antwoordt Gideon.

Deze shitdag kan niet snel genoeg voorbij zijn. Hoe komen de zes lesuren om waar hij voor staat ingeroosterd? Gelukkig heeft hij een aantal opdrachten bij zich, zodat zijn leerlingen aan het werk kunnen worden gezet. Als er dan ook maar weinig geklierd gaat worden, hij heeft geen zin in ordeproblemen.

Hoe zouden andere vaders van verongelukte dochters de dag dat het tien jaar geleden is doorkomen? Nemen die een vrije dag, lopen ze een marathon, bezatten ze zich? Neuken ze zich te barsten met de eerste de beste chick die ze tegenkomen?

Nu stoppen met denken en dat de rest van de dag volhouden.

Hij is laat, hij had toch iets eerder van huis moeten

gaan. Gelukkig is er een vrije parkeerplaats vlak bij de ingang van de school. Er hollen twee meisjes voor hem uit, Gideon volgt ze zo snel mogelijk zonder zelf hard te lopen.

Hij moet voor zijn eerste lesuur naar de eerste verdieping en als hij halverwege de trap is hoort hij iemand iets roepen. ‘Metselaer!’ Hij draait zich om en ziet de directeur staan. Gideon heeft niets met die man en hij is niet de enige. Iedereen vindt hem te formeel en te afstandelijk. Vooral zijn besluit dat hij niet getutoyeerd mag worden en het feit dat hij alle docenten alleen met hun achternaam aanspreekt en van de leerlingen eist dat ze hen meneer of mevrouw noemen, is bij niemand goed gevallen. Toch hebben ze unaniem voor deze man gekozen, nadat de vorige directeur nu bijna een jaar geleden plotseling overleed. Iedereen dacht dat hij een kundige en correcte man was die gewoon even zou moeten wennen aan de informele omgangsvormen in het docententeam. Maar nu is iedereen er wel achter dat Clemens Harm Jan van Bohemen met afstand de oetlul van de eeuw is. Dat hebben Gideon en een paar collega’s tijdens de meest recente vrijdagmiddagborrel vastgesteld.

‘Meneer Van Bohemen?’ Hij perst een glimlach op zijn gezicht.